

Linie, som hermed er lagt for Arbejdsløshedslovgivningen, selv om den Situation skulde indtræde, at det vil være nødvendigt for det offentlige at beskæftige sig med en Understøttelsesform for de arbejdsløse, som i Fremtiden ikke vil være i Stand til at klare sig selv, heller ikke gennem deres Forsikring. Dersom der af det offentlige skal ydes Hjælp her — jeg haaber ikke, det vil blive Tilfældet, men man kan ikke føle sig ganske sikker i saa Henseende, Udsigterne er jo ikke de allerlyseste i Øjeblikket —, haaber jeg, at man vil undlade at sætte denne Hjælp i Forbindelse med Arbejdsløshedsforsikringsspørgsmaalet, for i Virkeligheden har den Sammenblanding af Forsørgelse og Forsikring, som vi har haft, og som vi vist ganske naturligt maatte komme ind paa i Krigsperioden, været en Slags Gift for Arbejdsløshedsforsikringsprincippet som saadant.

Der er i Lovforslaget indføjet en Bestemmelse om, at Arbejdsløsheds-kasserne faar Ret til — ikke Pligt til — at forsikre sig ud over den ordinære Forsikring. Jeg tror, det maa siges at være overordentlig heldigt, og jeg skal for mit og mit Partis Vedkommende udtale min Tilfredshed med de Muligheder, der her er aabnet.

Fremdeles er der indføjet den Bestemmelse, at naar Arbejdsløshedsfonden har naaet en Størrelse paa 12 Mill. Kr., bortfalder Arbejdsgivernes Bidrag til Fondens og Statens Bidrag naturligvis ogsaa, og Bidraget nedsættes straks fra 5 til 3 Kr. pr. beskæftiget Helaarsarbejder. Det er saa Tanken, at disse 12 Mill. Kr. for Fremtiden gennem deres Rente skal yde Muligheder for Gennemførelse af Nødhjælpsarbejder. Der skal kunne ydes Tilskud til Arbejdsløsheds-kassernes Krisefonds, og der skal kunne ydes Laan til Arbejdsløsheds-kasser mod Fagforbundenes Kaution. Jeg hilser med stor Tilfredshed denne Bestemmelse, fordi der er den nøjeste Forbindelse mellem Fagforeningerne og Fagforeningspolitikken i al Almindelighed og de Spørgsmaal, vi her beskæftiger os med.

Under Hensyn til de Bemærkninger, jeg før gjorde om den individuelle og samfundsmæssige Ulykke, der knytter sig til Arbejdsløsheden, kan jeg tilsige mit Partis Medvirkning til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, selv om det fremdeles

stiller betydelige Krav til økonomiske Ofre baade fra Stat og Kommune. Man ynder fra socialdemokratisk Side at fremstille det foreliggende Lovforslag som — ja, man har endogsaa brugt saa stærkt et Udtryk som en forbryderisk Handling overfor Arbejdsløsheds-kasserne og dermed overfor Løn-arbejderne her i Landet. (*C. F. Sørensen: Hør!*). Dette er ganske ved Siden af, og det ærede Medlems Hør viser tilstrækkelig tydeligt, hvor lidt det ærede Medlem har forstaaet af alt det, der foregaar her. Der tilbydes nu Folk, som har en Aarsfortjeneste af 1 500 Kr., et Tilskud i Forhold til deres Medlemsbidrag, som for Stat og Kommune tilsammen andrager 70 pCt., i Virkeligheden en større Understøttelse end den, man har kunnet yde efter den hidtidige Lov. Og naar Talen er om Arbejdere, der tjener fra 1 500 til 2 000 Kr., saa kan de modtage et samlet Tilskud, som i Forhold til deres Medlemsbidrag andrager 65 pCt. Selv de Arbejdere, som tjener over 4 000 Kr. om Aaret, faar efter Lovforslaget Mulighed for et Tilskud, der andrager 15 pCt. af deres Medlemsbidrag. Tager vi f. Eks. Aaret 1925—26, saa fandtes der i Henhold til Bilag 2 i Lovforslaget, som det blev forelagt i Folketinget, 270 299 Medlemmer i samtlige Arbejdsløsheds-kasser, og af disse Medlemmer er der indbetalt i alt 11 457 252 Kr.; det vil med andre Ord sige, at Arbejderne gennemsnitlig har ydet ca. 84 Ø. om Ugen til deres Arbejdsløsheds-kasser. Naar man nu taler saa stærkt imod Lovforslaget, som man gør fra socialdemokratisk Side, og navnlig i Bladene, burde man dog oplyse om dette Forhold. Selv om man nu skal lægge noget paa for at naa Mulighed for en Forsikring, der vil være tilstrækkelig, selv om man skal op til 1 Kr., ja, helt op til 1 Kr. 25 Ø. om Ugen, kan det dog ikke virke afskrækkende i Forhold til det, Talen er om i denne Forbindelse. Dersom man fra socialdemokratisk Side, fra Arbejderrepræsentanternes Side vil give det Udseende af, at der her af Lovgivningsmagten er udvist en utidig Karrighed, bør man dog ikke være blind for, at det, der efter Lovforslaget ydes af Staten til de daarligst stillede Arbejdere, i Forhold til det, der forlanges af Arbejderne, i Virkeligheden maa siges at være et overordentlig smukt Tilbud, og de ca. 1 Kr. om Ugen, som der kan være Tale om at betale, kan jo ikke kaldes uover-